Farní dopis

Březen 2022
Číslo 222.





Milí farníci a poutníci.

Popeleční středou nám začala postní doba. Jak název napovídá, je to období, kdy se postíme, a nejen to, také chodíme v pátek a neděli na křížové cesty. To všechno k této době patří, ale vždy musíme pamatovat, že půst není dieta, ale má ještě větší přesah.

Nedávno jsem k tomu četl zajímavou úvahu, tak se chci s vámi o ni podělit:

Napadá mě, že v době postní jsme vyzýváni, abychom něco pustili, vypustili, odpustili, připustili. Není to jen hra se slovy.

***Pustit** můžeme třeba nějaký špatný návyk, pustit vztah, na kterém lpíme, dát druhému v partnerském vztahu víc svobody, pustit Boha do těch oblastí, kam jsme se doteď nepustili.*

***Upustit** od přejídání, přílišného lenošení.*

***Vypustit** něco, čeho je v našem životě moc – sledování televize, příliš mnoho práce na úkor modlitby, vypustit něco, co je zbytečné a brání důležitému.*

***Odpustit** někomu, kdo nám ublížil, možná i odpustit sobě, že nejsme tak skvělí, jak bychom si přáli.*

***Připustit** si třeba nějakého přítele víc k tělu, více investovat do vztahů, připustit, že jsem člověk hříšný a konat pokání.*

***A konečně je třeba také napustit** – hlavně prázdnou nádrž naší lásky, napustit ta místa, která zejí prázdnotou něčím kvalitním, napustit svou číši kvalitním vínem, aby z ní mohli pít druzí i náš dobrý Bůh.*

Váš duchovní správce R.D. Jaroslav Laštovička

Desatero Božích přikázání – 7. přikázání

Téma: <u>Osobní vlastnictví a spravedlivá společnost</u>



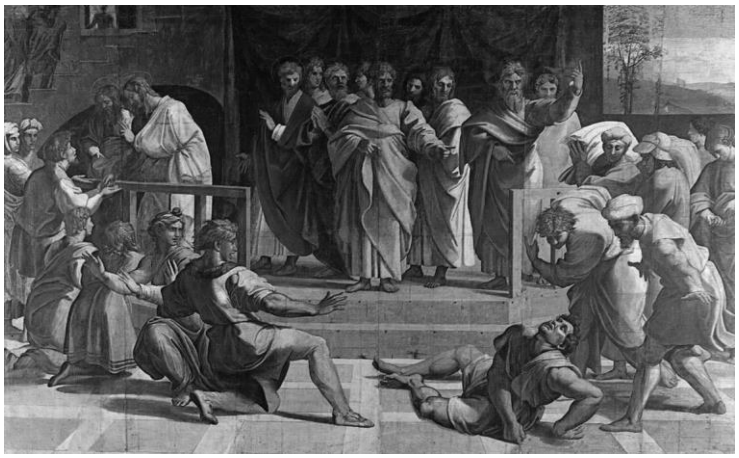
Přestože je pravda, že Pán Ježíš byl chudým a následovat ho lze opět jen v chudobě, je rovněž třeba přijmout, že jako lidé nejsme čistí duchové, ale žijeme v hmotném světě a musíme se o tento svět starat. To platí pro bohaté i chudé. Osobní vlastnictví je s člověkem nerozlučitelně spjato. Vlastnictví tak o člověku velmi vypovídá. A to nejen o tom, jaký má člověk vztah k věcem, ale i k druhým lidem a k Bohu. Skutečnou otázkou není, zda má člověk mít nějaké vlastnictví, ale co se svým vlastnictvím dělá. Osobní vlastnictví se tak může stát skvělým prostředkem k tomu, aby se člověk rozvíjel ve všech rovinách, včetně té duchovní, a aby pomáhal i ostatním. Osobní vlastnictví se však také může stát mamonem, který člověka odvádí od Boha a stává se bariérou k ostatním lidem. Vzpomeňme na povolání Abrama Hospodinem (Gn 12, 7), kde toto povolání neznamená jen pozvání k duchovní cestě člověka za svým Bohem, ale je rovněž zaslíbením o vlastnictví země, o kterou se Abram a jeho potomstvo mají v budoucnu starat. Každý z nás by se tedy měl ptát: „Co po mě Bůh chce, jestliže mi svěřil tyto nebo ony věci?“

Už jsme řekli, člověk se skrze hmotné statky, které vlastní, rozvíjí. Existují však dvě pojetí osobního vlastnictví, která sociální nauka církve odmítá: Prvním z nich je tzv. kolektivismus, druhý liberalismus.

První směr představuje snahu zbavit člověka osobního vlastnictví, které je zde považováno za příčinu nespravedlnosti ve společnosti, a nastolit takovou společnost, kde by si všichni byli rovni a měli všechno společné. Jednou z forem kolektivismu je např. komunismus. Nemusíme jistě připomínat, jakou duchovní, morální a ekonomickou devastaci tento myšlenkový směr ve dvacátém století v nejrůznějších státech světa způsobil. Proč komunismus, a tedy vlastně všechny typy kolektivismu nemohou fungovat? Je to proto, že spolu s odebráním osobního vlastnictví zbavují člověka možnosti svobodně jednat a mít zodpovědnost za svět, za sebe sama, svoji rodinu a celou společnost, a tím i zabavují člověka jeho důstojnosti.

My samozřejmě známe situace, kdy se někteří lidé zříkají osobního vlastnictví a žijí v komunitách, kde mají společný majetek. Příkladem jsou řeholní komunity, které žijí po způsobu prvních křesťanů v Jeruzalémě. Zde je důležité říci, že se vždy jedná o svobodnou volbu některých křesťanů, kteří rozlišili, že zřeknutí se osobního vlastnictví představuje jejich vlastní cestu ke svatosti. Tento komunitní způsob života není pro všechny a nikdy nebyl kladen jako obecná podmínka křesťanského způsobu života. Jde o cestu spojenou se zvláštním zasvěcením Bohu.

Vedle toho nám evangelia přinášejí řadu příkladů o tom, že křesťanská cesta ke svatosti je spjata s odpovědností za svět a za osobní vlastnictví, které, jak už jsme řekli, slouží jako nástroj rozvoje člověka a celé společnosti. Je prostředkem, jak se účastnit díla na Božím stvoření. Příkladem může být evangelium o bohatém mladíkovi, kterému Pán jasně říká, že věčný život má již ten, kdo dodržuje desatero (Mk 10). Pochopení u Pána Ježíše nachází také boháč Zacheus, který se po setkání s Pánem rozhoduje k účinné službě druhým lidem (Lk 19). Evangelia se dívají pozitivně i na dalšího boháče – Josefa z Arimatie, který poskytl mrtvému Kristu svůj hrob. I Skutky apoštolů, kde je řeč o první komunitě společného majetku, nám na příkladu příběhu Ananiáše a Safiry (Sk 5) ukazují, že život v takovéto komunitě musí být na základě svobodného rozhodnutí a není pro všechny. Všichni však mají povinnost odpovědně spravovat svěřené statky, buď tím, že se o ně trvale starají, anebo tím, že je (výhodně) prodají dříve, než zisk věnují do společného. Ze svého správcovství osobního vlastnictví bude totiž každý člověk skládat před Bohem účty, jak o tom pěkně mluví i podobenství o hřivnách (Mt 25).



Druhé pojetí osobního vlastnictví, které křesťanská nauka odmítá, je extrémní liberalismus. Ten můžeme nazvat jako idolatrie vlastnictví. V tomto směru je akcentována osobní svoboda jednotlivce. Člověku je zde dovoleno rozvíjet se a množit své statky do nekonečna, je-li toho schopen. Ohled na druhé a solidarita s chudými a slabými zde nemají místo. Tento myšlenkový směr hlásá, že cílem není člověk, lidská osoba, ale hmotné bohatství, nejčastěji vyjádřené v penězích. Osobní vlastnictví je tu definováno jako to, co „nepatří ostatním“. Je to něco, co „patří jenom mně“. Bohatství a majetek zde stojí jako to, co lidi mezi sebou rozděluje. Z tohoto důvodu církev liberalismus odmítá,

podobně jako odmítá kolektivismus. Vzpomeňme opět na evangelia: Prvním je příběh o boháči a žebráku Lazarovi (Lk 16). Boháč zde není zlým a nekulturním člověkem. Myslí dokonce na svoji rodinu. Je však sobec, který není schopen posloužit potřebnému člověku ze svých přebytků. Druhým příkladem je příběh o jiném boháčovi, kterému se hojně urodilo, a který se rozhoduje postavit větší stodoly (Lk 12). Znovu vidíme, že to nemusel být zrovna zlý, despotický nebo nemravný člověk. Naopak, mohl mít řadu kvalit, byl jistě velmi pracovitý a cílevědomý. Byl však neprozíravý. Zapomněl, že cílem jeho života není ani majetek, ani práce, ale Bůh. Zapomněl, že majetek má sloužit jako prostředek pro dosažení tohoto cíle pro něho i pro druhé.

Vidíme, že osobní vlastnictví není ani špatné, ani dobré. Velmi však záleží na tom, zda z něho uděláme svůj mamon, anebo prostředek ke službě Bohu a lidem kolem nás.

/Podle článku R.D. Jana Koblížka Th.D. zpracoval R.D. Jaroslav Laštovička/

Krátké zprávy pro vás

- **<u>380. měsíční pouť 1. soboty se koná 5. 3. 2022 – Dá-li Pán Bůh</u>**
  V 15 h německá mše svatá; **v 17 h mši sv. celebruje R.D. Ladislav Bublán, duchovní správce farnosti Znojmo Louka.**

- **Každou neděli po 13. v měsíci je v 15 h modlitba za příhraničí v popické kapli.**

- **Každou postní neděli v 15h je křížová cesta v kostele sv. Mikuláše ve Znojmě**

- **<u>381. měsíční pouť 1. soboty se koná 2. 4. 2022 – Dá-li Pán Bůh</u>**
  V 15 h německá mše svatá; **v 18 h mši sv. celebruje R.D. Jindřich Čoupek, duchovní správce farnosti Přímětice.**

Adresa: Řím. katol. farnost, 671 52 Hl. Mašůvky, CZ,

tel. číslo: 605 955 710, 533 534 944